

פרק ט.

אסירים נכרים (חבישה).

פרק ט.
סקודה
מס' 17 לט' 1927

פקודה המאפשרת לאסור בפלשתינה (א"י) אנשים שנידונו למאסר במקום אחר.

[5 במאי, 1927]

1. פקודה זו תקרא פקודת אסירים נכרים (חבישה).

2. כל שנידון לשעבר או שיהא נידון מכאן ולהבא למאסר ע"י בית משפט או על ידי רשות מוסמכת בעלת שפוט לכך בחו"ל, אפשר בהסכמת הנציב העליון להעבירו לפלשתינה (א"י), לאסרו ולחבשו בה עד כלות ימי מאסרו, ונוהגין עמו מכל הבחינות כאילו היה הפסק ניתן ע"י בית משפט בן סמך בתוך פלשתינה (א"י).

3. תעודה חתומה ע"י המזכיר הראשי המעידה כי מתוך מסמכים המצויים במשרדו נראה כי האיש ששמו נזכר באותה תעודה נידון למאסר ע"י בית משפט או רשות בני סמך לתקופה הנזכרת בתעודה וכי הנציב העליון הסכים למאסרו של אותו אדם בפלשתינה (א"י), תהא בכל בתי המשפט ובכל מקום ולכל דבר הוכחה מכרעת למשך כל ימי מאסרו של אותו אדם כי הוא אסור כחוק עפ"י הוראות פקודה זו.

הסמכות לאסור בפלשתינה (א"י) אנשים שנידונו למאסר ע"י בית משפט בן סמך, וכו' מחוץ לפלשתינה (א"י)

הוכחת פסק המאסר